

*"Nincs a világon tenyérnyi hely, ahol ne lennének természeti szépségek és csodák – csak **SZEM** és **SZÍV** kell hozzá, hogy **ÉSZ**revegyük." (Victor András)*

Határtalan sokszínűség Mimó és Csipek kalandja a Kiscelli parkerdőben

A múzeumot körülölelő parkban egy padlizsánlila és egy kanárisárga alak bukkant fel. Mimó és Csipek Ficak kutyust keresték a fák között.

– Vajon merre kószálhat már megint?

A kutyus ismerős szagot fogott, és orrát a földre szegezve a múzeum felé iramodott. A bejáratnál megtorpan, és izgatott vakkantásokkal jelezte Mimóéknak, hogy hol keressék.

Mimó és Csipek csakhamar rátaláltak a szökevényre. Miután megdorgálták, hogy ilyet bizony egy jól nevelt kutya nem csinál, úgy határoztak, hogy kiderítik mi keltette fel ennyire Ficak kíváncsiságát.

A nagy kapu lassan kinyílt, majd nagyot döndülve csapódott be a hátuk mögött. A kiállítótermek még üresen várták a látogatókat, de Ficakot mindez egyáltalán nem érdekelte, célirányosan szaladt a folyosó végén félig nyitott ajtó felé.

Az ajtó mögött egy apró szoba rejtőzött, amelyben csupán egy tekintélyt parancsoló idős urat ábrázoló képet és egy díszesen faragott asztalkát találtak.

– Nagyon ismerős nekem ez a vénember – tűnődött Mimó.

A képen ugyanaz az apró szoba volt látható, mint amiben kis felfedezőink is álltak. A hegyes orrú, merész bajuszú úr egy régi könyvet olvasott apró gombszemeivel. Mimó erősen hunyorogva próbálta kibetűzni a címet.

– Határtalan sokszínűség – suttogta halkán, mintha valami titokra bukkant volna.

Csipek ezalatt egy katicára lett figyelmes, mely az ablakpárkányon egyensúlyozott, a kiutat keresve.

– Gyere, segítek! – vette óvatosan kézbe, majd kivitte a parkba.

Csipek kíváncsian kukkantott be az ablakon. Míg Mimó a képet nézegetve merengett, háta mögött az ajtó lassan kinyílt. Hiába integetett Csipek, hogy figyelmeztesse barátját a váratlan látogatóra, Mimó gondolataiba mélyedve töprengett tovább.

Csipeknek a lélegzete is elállt, mikor meglátta a kis szobába lépő alakot. Mintha a kép kelt volna életre, szakasztott az öregúr mása, egy apró részlettől eltekintve: a fején vagányul félrekapott baseball sapkát viselt.

Pemzli, a bohém patkányfiú kinyitotta az ablakot, majd Mimóhoz lépett.

– Hadd mutassam be dédapámat, a múzeum egykori lakóját.

– Pemzli! – pördült meg Mimó – hát persze! A kép rád emlékeztetett. De hová lett Csipek?

– Én kint vagyok, ti bent – nevetett Csipek. A nyitott ablakon keresztül madárdal és meleg napfény áradt a szobába.

– De jó, hogy összefutottunk – örvendezett Pemzli. – Segítsetek nekem! Dédapám egy fontos üzenetet hagyott rám, amit jól elrejtett, nehogy rossz kezekbe kerüljön. Sajnos eddig én sem bukkantam rá. Az öreg nagyon szerette a rejtvényeket.

– Mit keresünk? – kérdezte Mimó. Ficak eközben alaposan körbeszimatolta az asztalkát. Mimó a képre mutatott:

– Az asztalka itt a szobában üres volt, míg a képen egy ládikó áll rajta. Nem ezt keresed?

- Lehet, hogy kincset rejt! – kacagott Csipek.
- A múzeum összes ládáját, dobozát, szelencéjét átkutattam már, sehol semmi - csóválta a fejét Pemzli.
- Mimó újra alaposan szemügyre vette a képet, hátha rejt még valami nyomot, amin elindulhatnak.
- A könyv lehet a rejtély kulcsa! – csapott a homlokára. – Kibetűztem a címét: Határtalan sokszínűség...
- Talán segíthetek – szólt ekkor egy vékony hangocska. Meglepetten fordultak a katicához. – Odavezetlek titeket az első határhoz. Az első kulcsot, mely a határtalan sokszínűséghez vezet, ott találjátok.
- Ezt nem egészen értem: kulcs a határtalan határán? – értetlenkedett Csipek.
- Majd meglátjuk! Induljunk! – kurjantott Pemzli. – Kedves katica! Kérlek, mutasd az utat!

A katica lombos fák alatt vezette őket. Az ágak között csak itt-ott törtek át a napsugarak. Csipek nagyokat szökkenve igyekezett csak árnyékra lépni, mígnem elérték az árnyék és a fény birodalmának határát. Ott, ahol az erdő véget ért, és átadta helyét a rétnak, éles határ rajzolódott ki.

- Itt vagyunk, hát! – örvendezett Pemzli. – De hol a kulcs, mely a kaput nyitja?
- Én a kaput sem látom – lépett óvatosan előre Mimó.

- Egyik lábam itt, a másik ott! – szökdécselt Csipek a fák vetette árnyék és a napsugárban fürdő fű határán.

- Nézzetek körül! – szólt a katica. – Látjátok, milyen gazdag a határ, mely összeköt és nem elválaszt?

A határon állva kis felfedezőink rengeteg színre és árnyalatra figyeltek fel. Az erdő a zöld ezer árnyalatában tündökölt, a napfényben fürdő réten tarka lepkék röppentek színről-színre, virágról-virágra. A lombok rejtekéből csivitelő pintyek, flótázó rigók dala szólt, a réten méhek zümmögtek, bogarak dongtak. A közeli bokrosból izgatott cik-cik hallatszott. Mimó előkapta hátizsákjából a távcsövet, és a hang gazdáját kezdte kutatni. Csakhamar egy vörös foltra lett figyelmes, mely egyik ágról a másikra röppent. A kis madár közeledett, most már Csipek és Pemzli szabad szemmel is jól látták.

- Vörösbegy! – ismerték fel a kis nótást.
- Az első kulcsot kiérdemeltétek: íme a szem kulcsa – nyújtott át egy régi, szemet formázó kulcsot a katica Mimóéknak.
- Vajon mit nyithat? – néztek kíváncsian egymásra.
- Összesen három kulcsot kell, hogy összegyűjtsetek. A következő határhoz én vezetlek titeket – szólt a vörösbegy.

Ficak hol előre szaladt, hol a kis csapat körül futkosott. Addig-addig unszolta Csipeket, míg vidám fogócskába nem kezdtek. Csipek hamar elfáradt, és hátát egy kidőlt fának támasztva megpihent.

- Kidőltél, mint ez fa itt – huppantak mellé barátai.
- Alig élek – szuszogott levegő után kapkodva Csipek.
- Elérkeztünk a második határhoz – röppent közelebb a vörösbegy.
- Hiszen ez csak egy korhadt, kidőlt fa – csodálkozott Mimó – hová vezethet?
- Vannak dolgok, mik a szemnek láthatatlanok – felelte a vörösbegy. – Ez a vén fatörzs otthont és bölcsőt ad az életnek.

Kis felfedezőink alaposabban szemügyre vették a fatörzset. Árnyékos oldalán puha mohapárnák nőttek, a kéreg repedéseiben pedig különböző gombák ütöttek tanyát. Ott, ahol a kéreg elvált a fától apró bogarak szerteágazó labirintusai rejtőztek.

- Sziasztok, bogár-babák!
 - Szép napot, puha mohák!
 - Minden jót, pici gombák! – ölelték át szeretettel a vén törzset.
 - Ez a holt fa csupa-csupa élet! – nevetett a vörösbegy. – A második kulcs, a szív kulcsa most már a tiétek.
 - Mintha hallanám a mocorgó életet – hegyezte füleit Pemzli.
- A motozás egyre erősödött, a hang korhadt fatörzs alól jött. Kíváncsian várták, ki rejtőzhet az avar alatt.
- A harmadik határhoz én vezetlek benneteket – kukucskált ki földalatti otthonából az erdei pocok.

Izgatottan indult tovább a kis csapat. Mimó a szem, Csipek a szív kulcsát szorongatta markában. Már csak egyet kell megtalálniuk. Hamarosan egy szélesebb útra vezette őket az erdei pocok.

- Ti is hallottátok? – torpant meg Pemzli.
 - Én ismerem ezt a nótát! – kurjantott Csipek.
 - Nálunk is ilyen szépen énekel a feketerigó – dudorászott Mimó. – Itt a fák alatt el is felejtettem, hogy egy nagyváros közepén vagyunk.
- Ha jól füleltek, az erdő neszein túl ti is hallhatjátok a városi forgalom morajlását – intette csendre kis felfedezőinket az erdei pocok.
 - Autók jönnek-mennek, csörömpölve érkezik a megállóba a villamos, üríti a szemeteseket a kukásautó, szirénázva indul a szomszéd kórházból a mentőautó – sorolták egymás szavába vágva.
 - Eddig, mintha egy teljesen másik világban jártunk volna – mélázott el Mimó.
 - Levelek susogtak a szélben, madarak és rovarok zenéltek, apró lábak motoztak az avarban, néha egy ág recscent – helyeselték a többiek.
 - Újabb határhoz érkeztünk – ütött a homlokára Pemzli.
 - A határ itt is összeköt: a parkok és a fasorok becsempészik a városba a természetet – bólogatott az erdei pocok. – Zöld szomszédaink termelik a számunkra nélkülözhetetlen oxigént, és elraktározzák a levegőben vészesen felhalmozódó szén-dioxidot. Kellemesen árnyékolják, hűsítik utcáinkat, öröm alattuk sétálni. Tompítják a városi zajokat, tisztítják a levegőt, és nem utolsó sorban otthont adnak az élővilágnak.
 - Nem is gondoltam, hogy ilyen sokat köszönhetünk a városi fáknek – ölelt át egy vastag törzset Csipek.
 - Értem már! – ráncolta a homlokát Mimó. – Ha jó szomszédok vagyunk, és megfelelő otthont biztosítunk a természetnek, városaink is barátságosabbá, egészségesebbé válnak.
 - Örömmel adom át nektek a harmadik kulcsot – nyújtotta át Pemzlinek az ész kulcsát az erdei pocok, majd búcsút intve elszaladt.

- Most akkor hogyan tovább? – tétovázott a kis csapat. Még Ficak is elbizonytalanodott, látszólag céltalanul futkározott a fák között.

A három kulcsot, a szem, a szív és az ész kulcsát, már megszerezték, csak a ládikót kell még megtalálniuk. A kulcsok nyitott tenyerükön feküdtek, lassan egymás felé nyúltak, és ahogy kezük közepén összeért, a kulcsok háromágú csillaggá álltak össze.

- Mintha láttam volna már ezt valahol – suttopta Pemzli. Fel-alá járkált míg emlékei között kutakodott.
- Tudom már! – kiáltott fel diadalmasan, majd Mimóékat magyarázat nélkül hagyva, sarkon fordult, és elszaladt.

Mimó és Csipek döbbsen néztek a széleseben elrohanó Pemzli után. Csakhamar szem elől tévesztették.

- Nem kellett volna követnünk? – rángatta türelmetlenül Mimó karját Csipek.
 - Majd Ficak segít a nyomára bukkannunk – simogatta meg a türelmesen várakozó kutyus fejét Mimó. Ficak csak erre várt, Pemzli láthatatlan nyomait követve mutatta az utat. Csakhamar rátaláltak az izgatott patkányfiúra.
 - Gyertek gyorsan! – intett feléjük, és széles mosollyal egy faládikóra mutatott. A ládikó tetejét a három kulcs díszítette. A felfedező út során kapott kulcsokat a zárba helyezték, de mielőtt kinyitották volna a ládikót, Pemzli jelezte, hogy picit még várjanak.
 - Köszönöm, hogy segítettetek! – ölelte át barátait.
 - Mi köszönjük az új kalandot! – csapott tenyerébe Csipek.
 - Milyen sokfelé jártunk, pedig el sem hagytuk a parkot – nevetett Mimó.
- Óvatosan kinyitották a ládikót, és fejüket összedugva együtt olvasták Pemzli dédapjának üzenetét:

*Nyitott szemmel járd az utad, tárd ki szíved, merre jársz,
s észreveszed mennyi csodát rejt számodra a világ!*